

overensstemmelse med den endelige afregning.«

Mindretallet må derfor konstatere, at indenrigsministeren ikke blot har taget Kommunernes Landsforening til indtægt for synspunkter, som foreningen ikke har, men også har givet folketingets kommunaludvalg oplysninger om besværligheder, som ikke eksisterer, selv om der blev anvendt en anden indbetalingsform. Dette bekræfter, at det afgørende for regeringen er at hente ca. 1 mia kr. i kommunekasserne, og at det overhovedet ikke bekymrer regeringen, om det sker på den ene eller den anden måde, eller om kommunerne har overholdt regeringens henstillinger eller ej. Anlægsafgiften skal jo også opkræves, uanset om kommunerne inden 1. april 1986 bringer budgetterne i overensstemmelse med henstillingerne, eller de ikke gør. Derfor er der heller ikke tale om, som udtrykt af det radikale venstres ordfører under 2. behandling af lovforslaget, at indgrebet kun rammer de kommuner, som har overskredet henstillingen om nulvækst.

Det har især gjort indtryk på mindretallet, at en lang række deputationer under udvalgsarbejdet mellem 2. og 3. behandling af lovforslaget utvetydigt har peget på de negative beskæftigelseskonsekvenser af lovforslaget. Dette gælder f.eks. Nordjysk Tillidsmandskollegium, som har vurderet det samlede tab af arbejdspladser til ca. 10.000, men også Jord- og Betonarbejdernes Fagforening, som er stærkt afhængig af kraftvarmeprojektet i Københavns og Frederiksberg kommuner. Takket være dette projekt er arbejdsløsheden faldet til 900 ud af 4.100 medlemmer, men indgrebet betyder, at arbejdsløsheden stiger til 1.500, hvorimod den forventes at kunne falde til 600, hvis det ikke realiseres. Det skal tilføjes, at netop Jord- og Betonarbejdernes Fagforening gennem mange år har været hårdt ramt af arbejdsløsheden, og det har kostet en stor indsats med kurser på specialarbejderskolen og fagforeningsarrangerede kurser at kvalificere medlemmerne til arbejdet med kraftvarmeprojektet. Denne indsats risikerer at være spildt, hvis lovforslaget vedtages uændret.

Også fra andre sider er især indgrebets virkninger på varmforsyningen blevet påpeget, bl.a. af Foreningen af danske Producenter af Fjernvarmerør, der ikke blot frygter for hjemmemarkedet, men også for eksporten,

fordi den er afhængig af forholdene på hjemmemarkedet. Det samme gælder Danske Fjernvarmeværkers Forening, der ikke blot har peget på forskelsbehandlingen mellem kommunale og private fjernvarmeværker, men også har gjort opmærksom på, at skadevirkningen kan være meget længere end det ene år, hvor lovforslaget virker.

I denne forbindelse skal det også nævnes, at fjernvarmeværkerne i forvejen frivilligt har accepteret at begrænse anlægsaktiviteten med ca. 570 mill. kr. ud af en samlet planlagt investering på 3-4 mia kr., altså temmelig nøjagtigt de 20 pct., som lovforslaget yderligere skal inddrage af kommunernes investeringsmuligheder. Man kan derfor sige, at kraftvarmeværkerne allerede i forvejen frivilligt har taget højde for lovforslaget.

Endelig betyder øgede anlægsudgifter på dette område en forringelse af virksomhedernes konkurrenceevne, idet afgifterne naturligvis vil ende som en øget omkostning på produktionen.

Mindretallet må derfor kraftigt advare mod en vedtagelse af lovforslaget, som vil føre til øget arbejdsløshed og forværring af betalingsbalancen på såvel kort som længere sigt.

Ændringsforslag

Af et *mindretal* (S, SF og VS):

Til § 1

1) I den under nr. 2 foreslåede § 10 a indsættes i *stk. 1* efter »sanering og byfornyelse« ordene: »samt udgifter til varme- og elforsyning«.

2) I den under nr. 5 foreslåede § 17 a indsættes i *stk. 1* efter »sanering og byfornyelse« ordene: »samt udgifter til varme- og elforsyning«.

Bemærkninger

Til nr. 1 og 2

Da det klart er fremgået af såvel skriftlige som mundtlige henvendelser, at regeringens indgreb bevirker en urimelig forskelsbehandling mellem privatejede og kommunale forsyningsselskaber, samt at indgrebet vil få uo-